

2. Förstainstansrätten har missuppfattat beslutet av den 28 november 2000 genom att anse att detta beslut avslutade ett preliminärt granskningsförfarande avseende den omtvistade skatteåtgärden var avslutat, ett förfarande som enligt klaganden inleddes till följd av en anmälan som registrerades i april 1994. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte anse att den förnyade granskningen av den omtvistade skatteåtgärden under år 2000 borde ha vidtagits inom ramen för det förfarande som gäller för befintliga stöd.
3. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att den inte följde de processrättsliga reglerna om bevisbörda och bevisvärdering, särskilt vad gäller den skriftliga bevisning som utgjordes av beslutet av den 28 november 2000 (dess tillförlitlighet och beviskraft). Förstainstansrätten har vidare åsidosatt rätten till en rättvis rättegång.
4. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att den inte följde de processrättsliga reglerna om bevisbörda och bevisvärdering vad gäller de objektiva, relevanta, samstämmiga och avgörande indicierna i målet, vilka visar att kommissionen hade genomfört ett preliminärt granskningsförfarande avseende den omtvistade åtgärden och avslutat detta före beslutet av den 28 november 2000. Den har också gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte anse att den förnyade granskningen av den omtvistade skatteåtgärden under år 2000 borde ha vidtagits inom ramen för det förfarande som gäller för befintliga stöd.
5. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att bedöma att den omtvistade skatteåtgärd som vidtogs år 1993 utgjorde driftstöd genom att tillämpa den definition av investeringsstöd som gäller enligt 1998 års riktlinjer för statligt stöd för regionala ändamål. Förstainstansrätten har åsidosatt rättssäkerhetsprincipen och i synnerhet principen om förbud mot retroaktiv tillämpning.
6. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning med avseende på begreppet "relevanta upplysningar" för den preliminära granskningen av en skatteordning på området för statligt stöd, vilket ledde till att förstainstansrätten bedömde att det preliminära förfarandet inte var orimligt långt.
7. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att bedöma att en tidsperiod om 79 månader, som i det aktuella fallet, inte är en orimligt lång tid för ett preliminärt granskningsförfarande avseende den omtvistade skatteåtgärden och genom att sålunda finna att kommissionen inte har åsidosatt artikel 14.1 i förordning (EG) nr 659/1999 mot bakgrund av rättssäkerhetsprincipen.
8. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att bedöma att en tidsperiod om 79 månader, som i det aktuella fallet, inte är en orimligt lång tid för ett preliminärt granskningsförfarande avseende den omtvistade skatteåtgärden och genom att sålunda finna att kommissionen inte har åsidosatt artikel 14.1 i förordning (EG) nr 659/1999 mot bakgrund av principen om god förvaltningssed.
9. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att bedöma att det i det aktuella fallet inte föreligger exceptionella omständigheter som motiverar berättigade förväntningar på att den omtvistade skatteåtgärden var rättsenlig, vilket utgör hinder för att fatta beslut om återkrav av stödet enligt artikel 14.1 i förordning nr 659/1999. Vidare har förstainstansrätten missuppfattat beslutet.
10. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att bedöma att kommissionen i det aktuella fallet inte har åsidosatt principen om likabehandling, vilken utgör hinder för att fatta beslut om återkrav av stödet enligt artikel 14.1 i förordning nr 659/1999.
11. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att den inte följde de processrättsliga reglerna om bevisupptagning, utan beslutade att avvisa klagandens bevisning i form av vissa dokument från kommissionen, bevisning som, mot bakgrund av förstainstansrättens argument för att ogilla klagandens yrkande, var grundläggande för att klaganden skulle kunna tillvarata sina intressen. Förstainstansrätten har slutligen åsidosatt rätten till en rättvis rättegång, principen om att parterna ska vara likställda i processen och principen om rätten till försvar.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1).

Överklagande ingett den 26 november 2009 av Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava av den dom som förstainstansrätten meddelade den 9 september 2009 i de förenade målen T- T-30/01–T-32/01 och T-86/02–T-88/02, Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-469/09 P)

(2010/C 37/11)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava (ombud: I. Sáenz-Cortabarría Fernández och M. Morales Isasi, abogados)

Övriga parter i målet: Territorio Histórico de Vizcaya — Diputación Foral de Vizcaya, Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa, Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, Confederación Empresarial Vasca (Confebask), Europeiska gemenskapernas kommission och Comunidad Autónoma de la Rioja

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- fastställa att talan om överklagande kan tas upp till prövning och bifalla den,
- upphäva den överklagade domen,
- bifalla talan i första instans, särskilt med avseende på ogiltigförklaringen av artikel 3 i det omtvistade beslutet,
- i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten och, om nödvändigt, ålägga denna att beakta den bevisning som avvisats,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i första instans och i målet om överklagande, och förplikta den intervenerande parten, Comunidad Autónoma de la Rioja att bära sina rättegångskostnader i första instans.

Grunder och huvudargument

1. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att anse att det krävdes ett uttryckligt beslut av kommissionen (riktat mot den aktuella medlemsstaten) för att det inledande förfarandet för undersökning av den omtvistade skatteåtgärden, innan förordning nr 659/1999 trädde i kraft, skulle anses avslutat.
2. Förstainstansrätten missuppfattade beslutet av den 28 november 2000 genom att anse att detta beslut innebar ett avslut på det inledande förfarandet avseende den omtvistade skatteåtgärden som inleddes genom det klagomål som framställdes år 1994. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att inte anse att den omprövning av den omtvistade skatteåtgärden som ägde rum år 2000, borde ha genomförts inom ramen för det förfarande som etablerats för befintliga stöd.
3. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att inte beakta handlägningsreglerna om bevisbörda och bevisvärdering, särskild med avseende på den bevisning som utgörs av beslutet av den 28 november 2000 (dess trovärdighet och bevisstyrka). Förstainstansrätten åsidosatte rätten till en rättvis rättegång.
4. Förstainstansrätten åsidosatte handlägningsreglerna om bevisbörda och bevisvärdering vad avser de objektiva, relevanta, överensstämmande och slutgiltiga uppgifter som framlagts i målet, och som utgör stöd för att kommissionen, innan beslutet av den 28 november 2000 fattades, hade slutfört sin preliminära undersökning av den omtvistade skatteåtgärden. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att inte fastställa att den omprövningen av den omtvistade skatteåtgärden som ägde rum år 2000 borde ha genomförts inom ramen för det förfarande som etablerats för befintliga stöd.
5. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att bekräfta den beteckning som driftstöd som gavs den omtvistade skatteåtgärden som antogs år 1993, genom tillämpning av den definition av investeringsstöd som avses i 1998 års riktlinjer om regionalstöd. Förstainstansrätten åsidosatte principen om rättssäkerhet och särskilt principen om förbud mot retroaktiva påföljder.
6. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att, med stöd av begreppet "relevant information" som gäller för det inledande förfarandet avseende skatteregler på området för statliga stöd, besluta att det inledande förfarandets varaktighet inte var orimligt lång.
7. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att fastställa att en varaktighet av 79 månader inte, i de aktuella omständigheterna, utgjorde en orimligt lång tidsperiod för ett inledande förfarande. Förstainstansrätten ansåg därför att artikel 14.1 i förordning nr 659/1999, jämförd med rättssäkerhetsprincipen, inte hade åsidosatts.
8. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att fastställa att en varaktighet av 79 månader inte, i de aktuella omständigheterna, utgjorde en orimligt lång tidsperiod för ett inledande förfarande. Förstainstansrätten ansåg därför att artikel 14.1 i förordning nr 659/1999, jämförd med principen om god förvaltning, inte hade åsidosatts.
9. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att fastställa att de exceptionella omständigheter som kunde föranleda uppkomsten av berättigade förväntningar avseende lagenligheten av den omtvistade skatteåtgärden, vilken utgjorde hinder för ett åläggande av återkrav av stödet enligt artikel 14.1 i förordning nr 659/1999, inte förelåg.
10. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att finna att principen om likabehandling inte hade åsidosatts i de aktuella omständigheterna. Den principen utgör hinder för ett åläggande av återkrav av stödet enligt artikel 14.1 i förordning nr 659/1999.
11. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning genom att inte iaktta handlägningsreglerna om bevisning och genom att besluta att inte beakta den bevisning som klaganden åberopat avseende den omständigheten att kommissionen uppvisat vissa handlingar som, mot bakgrund av förstainstansrättens motivering av sitt beslut att ogilla klagandens talan, visat sig vara av stor betydelse för klagandens möjlighet att försvara sina intressen. Förstainstansrätten åsidosatte principerna om en rättvis rättegång och om jämlikhet i medel, samt skyddet för rätten till försvar.